

¹Und Hanna betete und sprach: Mein Herz ist fröhlich in dem HERRN; mein Horn ist erhöht in dem HERRN. Mein Mund hat sich weit aufgetan über meine Feinde; denn ich freue mich deines Heils.²Es ist niemand heilig wie der HERR, außer dir ist keiner; und ist kein Hort, wie unser Gott ist.³Laßt euer großes Rühmen und Trotzen, noch gehe freches Reden aus eurem Munde; denn der HERR ist ein Gott, der es merkt, und läßt solch Vornehmen nicht gelingen.⁴Der Bogen der Starken ist zerbrochen, und die Schwachen sind umgürtet mit Stärke.⁵Die da satt waren, sind ums Brot Knechte geworden, und die Hunger litten, hungert nicht mehr; ja die Unfruchtbare hat sieben geboren, und die viele Kinder hatte, hat abgenommen.⁶Der HERR tötet und macht lebendig, führt in die Hölle und wieder heraus.⁷Der HERR macht arm und macht reich; er erniedrigt und erhöht.⁸Er hebt auf den Dürftigen aus dem Staub und erhöht den Armen aus dem Kot, daß er ihn setze unter die Fürsten und den Stuhl der Ehre erben lasse. Denn der Welt Grundfesten sind des HERRN, und er hat den Erdboden darauf gesetzt.⁹Er wird behüten die Füße seiner Heiligen, aber die Gottlosen müssen zunichte werden in Finsternis; denn viel Vermögen hilft doch niemand.¹⁰Die mit dem HERRN hadern, müssen zugrunde gehen; über ihnen wird er donnern im Himmel. Der HERR wird richten der Welt Enden und wird Macht geben seinem König und erhöhen das Horn seines Gesalbten.¹¹Elkana aber ging hin gen Rama in sein Haus; und der Knabe war des HERRN Diener vor dem Priester

¹فَصَلَّتْ حَنَّةُ، قَرِحَ قَلْبِي بِالرَّبِّ. ارْتَفَعَ قَرْنِي بِالرَّبِّ. اتَّسَعَ قَمِي عَلَى أَعْدَائِي، لَأْتِي قَدِ ابْتَهَجْتُ بِخَلَاصِكَ. لَيْسَ قُدُّوسٌ مِثْلَ الرَّبِّ، لَأَنَّهُ لَيْسَ غَيْرُكَ، وَلَيْسَ صَخْرَةٌ مِثْلَ إِلَهِنَا. لَا تُكْتَبُوا الْكَلَامَ الْعَالِي الْمُسْتَغْلِي، وَلَتُنَرِّخْ وَقَاحُهُ مِنْ أَفْوَاهِكُمْ. لَأَنَّ الرَّبَّ إِلَهُ عَلِيمٌ، وَبِهِ تُوزَنُ الْأَعْمَالُ.⁴قِسِي الْجَبَايِرَةَ انْخَطَمَتْ وَالضُّعَفَاءُ تَمْنَطُقُوا بِالْبَاسِ. السَّبَاعَى اجْرُوا أَنْفُسَهُمْ بِالْخُبْزِ، وَالْجِيَاعُ كَفُوا. حَتَّى أَنَّ الْعَاقِرَ وَلَدَتْ سَبْعَةً، وَكَثِيرَةَ الْبَنِينَ دَبَّتْ.⁶الرَّبُّ يُمِيتُ وَيُحْيِي. يُهَيِّطُ إِلَى الْهَاطَةِ وَيُضَعِدُّ. الرَّبُّ يُفْقِرُ وَيُغْنِي. يَضَعُ وَيَرْفَعُ. يَقِيمُ الْمُسْكِينِ مِنَ التُّرَابِ. يَرْفَعُ الْفَقِيرَ مِنَ الْمَرْبَلَةِ لِلْجُلُوسِ مَعَ السَّرَقَاءِ وَيُمْلِكُهُمْ كُرْسِي الْمَجْدِ. لَأَنَّ لِلرَّبِّ أَعِمْدَةً الْأَرْضِ، وَقَدْ وَصَعَ عَلَيْهَا الْمَسْكُونَةَ.⁹أَرْجَلَ أَقْيَابِهِ يَخْرُسُ، وَالْأَشْرَارُ فِي الظَّلَامِ يَضْمُتُونَ. لَأَنَّهُ لَيْسَ بِالْقُوَّةِ يَحْلُبُ إِنْسَانٌ. مُحَاصِمُو الرَّبِّ يَكْسِرُونَ. مِنَ السَّمَاءِ يُرْعَدُ عَلَيْهِمْ. الرَّبُّ يَدِينُ أَقَاصِي الْأَرْضِ، وَيُعْطِي عِزًّا لِمَلِكِهِ، وَيَرْفَعُ قَرْنَ مَسِيحِهِ.¹¹وَدَهَبَ أَلْقَائُهُ إِلَى الرَّامَةِ إِلَى بَيْتِهِ. وَكَانَ الصَّبِيُّ يَخْدُمُ الرَّبَّ أَمَامَ عَلِي الْكَاهِنِ. وَكَانَ بُوَ عَلِي يَبِي بِلَعَالٍ، لَمْ يَعْرِفُوا الرَّبَّ. وَلَا حَقَّ الْكَهَنَةِ مِنَ الشَّعْبِ. كُلَّمَا دَبَّحَ رَجُلٌ دَبِيحَةً يَجِيءُ غَلَامُ الْكَاهِنِ عِنْدَ طَبِيخِ اللَّحْمِ، وَمِنْشَلٌ ذُو ثَلَاثَةِ أَسْتَانٍ يَدِيهِ،¹⁴فَيَضْرِبُ فِي الْمِرْجَصَةِ أَوْ الْمِرْجَلِ أَوْ الْمِقْلَى أَوْ الْقِدْرِ كُلِّ مَا يَضَعُهُ بِهِ الْمِنْشَلُ يَأْخُذُهُ الْكَاهِنُ لِنَفْسِهِ. هَكَذَا كَانُوا يَفْعَلُونَ بِجَمِيعِ إِسْرَائِيلَ الْآتِينَ إِلَى هُنَاكَ فِي شِبْلُو.¹⁵كَذَلِكَ قَبْلَ مَا يُخْرِفُونَ الشَّحْمَ يَأْتِي غَلَامُ الْكَاهِنِ وَيَهْوِلُ لِلرَّجُلِ الدَّابِحِ، أُعْطِيَ لَحْمًا لِيُسَوِيَ لِلْكَاهِنِ، فَإِنَّهُ لَا يَأْخُذُ مِنْكَ لَحْمًا مَطْبُوحًا بَلْ تَبْنًا.¹⁶فَيَقُولُ لَهُ الرَّجُلُ، لِيُخْرِفُوا أَوَّلًا الشَّحْمَ، ثُمَّ خُذْ مَا تَشْتَهِيهِ نَفْسُكَ. فَيَقُولُ لَهُ، لَا، بَلِ الْآنَ تُعْطِي وَإِلَّا فَآخُذْ عَصًا.¹⁷فَكَانَتْ حَظِيَّةُ الْغُلَمَانِ عَظِيمَةً جَدًّا أَمَامَ الرَّبِّ، لَأَنَّ النَّاسَ اسْتَهَانُوا بِتَقْدِمَةِ الرَّبِّ.¹⁸وَكَانَ صَمُوئِيلُ يَخْدُمُ أَمَامَ الرَّبِّ، وَهُوَ صَبِيٌّ مُتَمَنِّطٌ بِأَفُودٍ مِنْ كَتَّانٍ.¹⁹وَعَمِلَتْ لَهُ أُمُّهُ جَبَّةً صَغِيرَةً وَأَصْعَدَتْهَا لَهُ مِنْ سَتَةٍ إِلَى سَتَةٍ عِنْدَ ضُعُودِهَا مَعَ رَجُلِهَا لِدَبْحِ الدَّبِيحَةِ السَّنَوِيَّةِ.²⁰وَبَارَكَ عَلِي أَلْقَائُهُ وَامْرَأَتُهُ وَقَالَ، يَجْعَلُ لَكَ الرَّبُّ تَسْلًا مِنْ هَذِهِ الْمَرَاةِ بَدَلَ الْعَارِيَةِ الَّتِي أَعَارَتْ لِلرَّبِّ. وَدَهَبَا إِلَى مَكَانِهِمَا.²¹وَلَمَّا افْتَقَدَ الرَّبُّ حَنَّةَ خَلَّتْ وَلَدَتْ ثَلَاثَةً بَيْنَ وَبَيْنَ. وَكَبِرَ الصَّبِيُّ صَمُوئِيلُ عِنْدَ

Eli.¹² Aber die Söhne Elis waren böse Buben; die fragten nicht nach dem HERRN¹³ noch nach dem Recht der Priester an das Volk. Wenn jemand etwas opfern wollte, so kam des Priesters Diener, wenn das Fleisch kochte, und hatte eine Gabel mit drei Zacken in seiner Hand¹⁴ und stieß in den Tiegel oder Kessel oder Pfanne oder Topf; was er mit der Gabel hervorzog, das nahm der Priester davon. Also taten sie dem ganzen Israel, die dahinkamen zu Silo.¹⁵ Desgleichen, ehe denn sie das Fett anzündeten, kam des Priesters Diener und sprach zu dem, der das Opfer brachte: Gib mir das Fleisch, dem Priester zu braten; denn er will nicht gekochtes Fleisch von dir nehmen, sondern rohes.¹⁶ Wenn dann jemand zu ihm sagte: Laß erst das Fett anzünden und nimm darnach, was dein Herz begehrt, so sprach er zu ihm: Du sollst mir's jetzt geben; wo nicht so will ich's mit Gewalt nehmen.¹⁷ Darum war die Sünde der jungen Männer sehr groß vor dem HERRN; denn die Leute lästerten das Opfer des HERRN.¹⁸ Samuel aber war ein Diener vor dem HERRN; und der Knabe war umgürtet mit einem Leibrock.¹⁹ Dazu machte ihm seine Mutter ein kleines Oberkleid und brachte es ihm hinauf zu seiner Zeit, wenn sie mit ihrem Mann hinaufging, zu opfern das jährliche Opfer.²⁰ Und Eli segnete Elkana und sein Weib und sprach: Der HERR gebe dir Samen von diesem Weibe um der Bitte willen, die sie vom HERRN gebeten hat. Und sie gingen an ihren Ort.²¹ Und der HERR suchte Hanna heim, daß sie schwanger ward und gebar drei Söhne

الرَّبِّ.²² وَشَاحَ غَالِي جِدًّا، وَسَمِعَ يَكُلُّ مَا عَمَلَهُ بُنُوهُ بِجَمِيعِ إِسْرَائِيلَ وَبِأَنَّهُمْ كَانُوا يُصَاجِعُونَ النَّسَاءَ الْمُجْتَمِعَاتِ فِي بَابِ حَيْمَةِ الْاجْتِمَاعِ.²³ فَقَالَ لَهُمْ، لِمَاذَا تَعْمَلُونَ مِثْلَ هَذِهِ الْأُمُورِ. لِأَنِّي أَسْمَعُ بِأُمُورِكُمْ الْحَبِيثَةِ مِنْ جَمِيعِ هَذَا الشَّعْبِ.²⁴ لَا يَا بَنِيَّ، لِأَنَّهُ لَيْسَ حَسَنًا الْحَبْرُ الَّذِي أَسْمَعُ. تَجْعَلُونَ شَعْبَ الرَّبِّ يَتَعَدَّوْنَ.²⁵ إِذَا أَخْطَأَ إِنْسَانٌ إِلَى إِنْسَانٍ بِدَيْبُهُ اللَّهِ. فَإِنْ أَخْطَأَ إِنْسَانٌ إِلَى الرَّبِّ فَمَنْ يُضْلِي مِنْ أَجْلِهِ. وَلَمْ يَسْمَعُوا لِحُضُوتِ أَبِيهِمْ لِأَنَّ الرَّبَّ شَاءَ أَنْ يُبَيِّنَهُمْ.²⁶ وَأَمَّا الصَّبِيُّ صَمُوئِيلُ فَتَرَدَّدَ تُمُوًّا وَصَلَاحًا لَدَى الرَّبِّ وَالنَّاسِ أَيْضًا.²⁷ وَجَاءَ رَجُلٌ لِلَّهِ إِلَى غَالِي وَقَالَ لَهُ، هَكَذَا يَقُولُ الرَّبُّ، هَلْ تَجَلَّيْتُ لِبَيْتِ أَبِيكَ وَهُمْ فِي مِضْرٍ فِي بَيْتِ فِرْعَوْنَ،²⁸ وَاسْتَحَبَّتْهُ مِنْ جَمِيعِ أَصْبَاطِ إِسْرَائِيلَ لِي كَاهِنًا لِيَتَّعَدَّ عَلَى مَذْبَحِي وَيُقَوِّدَ بَحُورًا وَيَلْبَسَ أَفُودًا أَمَامِي، وَدَفَعْتُ لِبَيْتِ أَبِيكَ جَمِيعَ وَقَائِدِ بَنِي إِسْرَائِيلَ.²⁹ فَلِمَاذَا تَذْؤُسُونَ دَيْبِحَتِي وَتَقْدِمَتِي الَّتِي أَمَرْتُ بِهَا فِي الْمَسْكَنِ، وَتُكْرِمُ بَيْتَكَ عَلَيَّ لِتُسَمِّنُوا أَنْفُسَكُمْ بِأَوَائِلِ كُلِّ تَقْدِمَاتِ إِسْرَائِيلَ شَعْبِي.³⁰ لِدَلِكْ يَقُولُ الرَّبُّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ، إِنِّي قُلْتُ إِنَّ بَيْتَكَ وَبَيْتَ أَبِيكَ يَسِيرُونَ أَمَامِي إِلَى الْأَبَدِ. وَالْآنَ يَقُولُ الرَّبُّ، خَاسًا لِي. قَائِي أَكْرِمِ الَّذِينَ يُكْرِمُونِي، وَالَّذِينَ يَخْتَفِرُونَنِي يَصْغُرُونَ.³¹ هُوَذَا تَأْتِي أَيَّامٌ أَقْطَعُ فِيهَا ذِرَاعَكَ وَذِرَاعَ بَيْتِ أَبِيكَ حَتَّى لَا يَكُونَ سَيْخٌ فِي بَيْتِكَ.³² وَتَرَى صِبْغَ الْمَسْكَنِ فِي كُلِّ مَا يُحْسَنُ بِهِ إِلَى إِسْرَائِيلَ، وَلَا يَكُونُ سَيْخٌ فِي بَيْتِكَ كُلِّ الْأَيَّامِ.³³ وَرَجُلٌ لَكَ لَا أَقْطَعُهُ مِنْ أَمَامِ مَذْبَحِي يَكُونُ لِإِكْلَالِ عَيْنِكَ وَتَذْوِيبِ تَفْسِكَ. وَجَمِيعُ ذُرِّيَةِ بَيْتِكَ يَمُوتُونَ شُبَّانًا.³⁴ وَهَذِهِ لَكَ عَلَامَةٌ تَأْتِي عَلَى ابْنَيْكَ حُفْنِي وَفَيْتَاحَسَنَ، فِي يَوْمٍ وَاحِدٍ يَمُوتَانِ كِلَاهُمَا.³⁵ وَأَقِيمِ لِنَفْسِي كَاهِنًا أَمِينًا يَعْمَلُ حَسَبَ مَا يَقُلِّي وَنَفْسِي، وَأُنَبِّئِي لَهُ بَيْتًا أَمِينًا قَيَسِيرَ أَمَامِ مَسِيحِي كُلِّ الْأَيَّامِ.³⁶ وَيَكُونُ أَنَّ كُلَّ مَنْ يَبْقَى فِي بَيْتِكَ بَأْتِي لِيَسْجُدَ لَهُ لِأَجْلِ قِطْعَةٍ فَصَّةٍ وَرَغِيفِ خُبْزٍ، وَيَقُولُ، ضَمَّنِي إِلَى إِحْدَى وَطَائِفِ الْكَهَنُوتِ لِأَكُلَ كِسْرَةَ خُبْزٍ.

und zwei Töchter. Aber Samuel, der Knabe, nahm zu bei dem HERRN.²² Eli aber war sehr alt und erfuhr alles, was seine Söhne taten dem ganzen Israel, und daß sie schliefen bei den Weibern, die da dienten vor der Tür der Hütte des Stifts.²³ Und er sprach zu ihnen: Warum tut ihr solches? Denn ich höre euer böses Wesen von diesem ganzen Volk.²⁴ Nicht, meine Kinder, das ist nicht ein gutes Gerücht, das ich höre. Ihr macht des HERRN Volk übertreten.²⁵ Wenn jemand wider einen Menschen sündigt, so kann's der Richter schlichten. Wenn aber jemand wider den HERRN sündigt, wer kann für ihn bitten? Aber sie gehorchten ihres Vaters Stimme nicht; denn der HERR war willens, sie zu töten.²⁶ Aber der Knabe Samuel nahm immermehr zu und war angenehm bei dem HERRN und bei den Menschen.²⁷ Es kam aber ein Mann Gottes zu Eli und sprach zu ihm: So spricht der HERR: Ich habe mich offenbart deines Vaters Hause, da sie noch in Ägypten waren, in Pharaos Hause,²⁸ und habe ihn daselbst mir erwählt vor allen Stämmen Israels zum Priestertum, daß er opfern sollte auf meinem Altar und Räuchwerk anzünden und den Leibrock vor mir tragen, und habe deines Vaters Hause gegeben alle Feuer der Kinder Israel.²⁹ Warum tretet ihr denn mit Füßen meine Schlachtopfer und Speisopfer, die ich geboten habe in der Wohnung? Und du ehrst deine Söhne mehr denn mich, daß ihr euch mäset von dem Besten aller Speisopfer meines Volkes Israel.³⁰ Darum spricht der HERR, der Gott Israels: Ich habe geredet, dein Haus und deines Vaters

Haus sollten wandeln vor mir ewiglich. Aber nun spricht der HERR: Es sei fern von mir! sondern wer mich ehrt, den will ich auch ehren; wer aber mich verachtet, der soll wieder verachtet werden.³¹ Siehe, es wird die Zeit kommen, daß ich will entzweibrechen deinen Arm und den Arm deines Vaterhauses, daß kein Alter sei in deinem Hause,³² und daß du sehen wirst deinen Widersacher in der Wohnung bei allerlei Gutem, das Israel geschehen wird, und wird kein Alter sein in deines Vaters Hause ewiglich.³³ Doch will ich dir nicht einen jeglichen von meinem Altar ausrotten, auf daß deine Augen verschmachten und deine Seele sich gräme; und alle Menge deines Hauses sollen sterben, wenn sie Männer geworden sind.³⁴ Und das soll dir ein Zeichen sein, das über deine zwei Söhne, Hophni und Pinehas, kommen wird: auf einen Tag werden sie beide sterben.³⁵ Ich will aber einen treuen Priester erwecken, der soll tun, wie es meinem Herzen und meiner Seele gefällt; dem will ich ein beständiges Haus bauen, daß er vor meinem Gesalbten wandle immerdar.³⁶ Und wer übrig ist von deinem Hause, der wird kommen und vor jenem niederfallen um einen silbernen Pfennig und ein Stück Brot und wird sagen: Laß mich doch zu einem Priesterteil, daß ich einen Bissen Brot esse.